

[Anker Jørgensen.]

de ved telefonselskaberne beskæftigede har. Det er et kommissorium, der er så tilpas bredt, at også mit parti har kunnet tiltræde det.

I betænkningen har arbejdsministeren stillet forskellige ændringsforslag, som er tiltrådt af udvalgets flertal.

Det første ændringsforslag går ud på, at det foreslåede fællesudvalg på 8 mand bliver udvidet til 10 mand. Et ønske herom er fremsat af de ansattes organisationer, og det kan udvalget gå ind for.

Spørgsmålet om fællesudvalgets opgave har været drøftet meget ivrigt i udvalget, og man er nået frem til den opfattelse, at fællesudvalget først og fremmest skal være et forhandlingsorgan. Formanden for dette udvalg skal lede forhandlingerne, og såfremt der ikke opnås enighed i fællesudvalget, skal sagen henvises til et særligt udvalg, som man har foreslået at kalde et overenskomstnævnt. Til dette overenskomstnævnt skal vælges en formand, som skal udpeges af højesteret, og 2 medlemmer, som skal udpeges af arbejdsretten. Udvalgets flertal går ind for denne ændring.

Det ærede medlem hr. Morten Lange har afgivet en mindretalsbetænkning, og jeg vil gerne fremsætte nogle ganske få kommentarer til denne. Det ærede medlem hr. Morten Lange ønsker en ny udskydelse af strejken. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, hvad der formentlig er alle i det høje ting bekendt, at der jo allerede 2 gange har fundet en udskydelse sted. Forligsmanden har benyttet sig af sin ret til at udsætte strejken først i 2 uger og derefter yderligere i 2 uger. Man har altså 2 gange udskudt strejken og så håbet på, at det kunne give et resultat.

Det, som udvalget nu har foreslået, og som har fået fuld tilslutning fra den højtærede arbejdsminister, er jo i første omgang, at der under fællesudvalgets virke netop skal optages nye forhandlinger. Det vil sige, at der stadig er muligheder for at forhandle sig frem til resultat, således at det ærede medlem hr. Morten Langes ønske jo egentlig skulle være imødekommet med dette forslag. Det ærede medlem hr. Morten Langes mindretalsbetænkning siger ikke noget direkte om, hvad der skal ske, hvis en udskydelse ikke resulterer i, at man bliver enig. Jeg vil tro, at der her først og fremmest er tale

om en demonstration, idet der ikke siges noget om, hvad der skal gøres ved selve konflikten, specielt på de livsvigtige områder, hvis parterne ikke bliver enige.

På min gruppes vegne kan jeg sige, at vi kan tiltræde flertalsindstillingen, og jeg gentager, at vi tror, det vil være muligt at opnå enighed. På de punkter, hvor man ikke kan opnå enighed, må det nedsatte overenskomstnævnt have mulighed for at træffe afgørelse, netop fordi der foreligger et mønster, som jeg sagde i går, et mønster, som vi kender til først og fremmest inden for tjenestemandsovrådet.

Det er vigtigt, at folketinget får løst denne konflikt, og at den bliver løst på en måde, som begge parter kan være interesseret i. Vi har tiltro til, at lovforslaget med de af flertallet tiltrådte ændringer vil kunne løse de problemer og forlige de interesse modsætninger, som foreligger i den givne situation, og derfor kan jeg anbefale de af arbejdsministeren stillede ændringsforslag.

Axel Kristensen: Da de bemærkninger, jeg gjorde i går, er imødekommet med de ændringsforslag, der nu er stillet, kan jeg anbefale at stemme for. Jeg udtaler håbet om, at den nu opståede mulighed for yderligere forhandlinger vil føre til, at der bliver meget lidt at afgøre for nævnet.

Asgar Jensen: Som det blev nævnt ved første behandling her i salen, syntes vi, at det var et lidt stort ansvar, der blev lagt på én mand. I de nu stillede ændringsforslag foreslås det, at der nedsættes en egentlig voldgiftsret for sig, bestående af 3 mand, og derudover et udvalg til mægling, således som det også indgik i ministerens oprindelige lovforslag. Jeg tror, det er en nyttig foranstaltning, at vi nu får en voldgiftsdomstol til at stå bagved, hvis ikke yderligere mæglinger kan føre til et resultat. Det er jo heller ikke noget helt ukendt med en sådan voldgiftsdomstol; der er bare den forskel, at i dette tilfælde er parterne ikke selv blevet enige om at nedsætte den. Det er sket før: bankerne og deres funktionærer blev enige om en voldgiftsdomstol i 1956, sparekasserne gjorde det i 1959, og forsikringsselskaberne og deres funktionærer blev i 1961 enige om at etablere frivillig voldgift. Formodentlig vil alle her i folketinget synes, at det havde været lige så godt, hvis man også